

stændighed, at Arvingens Bo er under Fallitbehandling, ubetinget nødvendiggjør offentlig Skiftebehandling af Arveladerens Bo. Da Fallenten ikke kan ansees for umyndig, maa han kunne tiltræde Arveboet, hvis Arven ifølge en retsgyldig Bestemmelse af Arveladeren ikke kan inddrages under den paabegyndte Konkursbehandling af Arvingens Bo. Foreligger der ikke en saadan Disposition, bliver Arveboet derimod ifølge Konkurslovens § 3 at behandle af Skifteretten, saaledes at Gjældsansvar undgaaes.

Det er vistnok den almindeligst antagne Mening, at Lehn og offentlige Stiftelser med Hensyn til Nødvendigheden af offentligt Skifte maa stilles i Klasse med Umyndige. Om dette Resultat virkelig kan siges at være hjemlet i den gjældende Ret, er dog tvivlsomt. Vel mangle saavel Lehnsbefiddere som offentlige Stiftelsers Bestyrere fuld Raadighed over Lehnets og Stiftelsens Formue, men denne Omstændighed kan under Lovgivningens Tausshed ikke nødvendig medføre, at offentlig Skiftebehandling skal indtræde. Den kan kun bevirke, at der af de overordnede Tilsynsautoriteter maa drages Omsorg for, at Nogen fremtræder med den behørig Myndighed for den juridiske Person. I Forslaget har man i alt Fald ikke fundet Grund til at paahyde offentligt Skifte i ethvert Tilfælde, hvor en offentlig Stiftelse er Arving; hvis vedkommende overordnede Autoritet til Varetagelse af Stiftelsens Interesse anseer det nødvendigt, at offentligt Skifte indtræder, vil den i Henhold til den almindelige Regel i § 1 kunne opnaa saadant ved utrykkelig at forlange det; videre er der neppe Anledning til at gaa.

Selv om ingen af de i § 2 ommeldte Betingelser ere tilstede, har Skifteretten fremdeles, uden Hensyn til Arvingernes Forlangende, at behandle saadanne Dødsboer, som ved gyldig Villiesbestemmelse af den Afdøde ere henviste til offentlig Skiftebehandling (§ 3). Om en saadan Bestemmelse efter den gjældende Ret kan træffes af en Arvelader, naaget han efterlader Livsarvinger, som alle ere myndige og tilstede, har været omvistet. Alle ere vel entge om, at den nævnte Besøielse ikke uden videre kan tilkomme en Arvelader, men Spørgsmaalet er, om en testamentarisk Bestemmelse

af det angivne Indhold kan faae Gyldighed ved Konfirmation. I Theorien er den Mening bleven fremsat, at sliig Konfirmation kun kan meddeles, naar det i Testamentet er bestemt, at samtlige Børns Arvelodder skulle sættes fast, og denne Bestemmelse i Henhold til Frdn. 21de Mai 1845 § 28 forsynes med Konfirmation. Naar derimod ikke alle Børnenes Arvelodder skulle sættes fast, skulde efter denne Mening en Bestemmelse, hvorved en Arvelader berøver sine myndige Livsarvinger Retten til selv at skifte, ikke kunne faae Gyldighed ved Konfirmation, da dette vilde være i Strid med den ved Frdn. 21de Mai 1845 hjemlede Grundsætning, at lovhjemlede Rettigheder ikke bør hæves ved specielle Resolutioner. I Praxis har det derimod vistnok aldrig været anset for tvivlsomt, at testamentariske Bestemmelser af det angivne Indhold kunne faae Gyldighed ved Konfirmation. Naar der i Henhold til testamentariske Bestemmelser meddeles Bevilling til at være Executores testamenti i Dødsboer, spørges der derfor heller aldrig, om alle Arvingerne ere myndige Livsarvinger, jfr. Justitsminist. Cirkl. 1ste Novbr. 1861, der ikke paalægger Amtmændene, forinden en saadan Bevilling af dem udlæveres, at anstille nogen Undersøgelse om dette Punkt. Denne Praxis maa retfærdiggjøres ved den Betragtning, at naar der kan meddeles Konfirmation paa en Bestemmelse, som gaaer ud paa, at en Livsarvinges Løb for bestandig skal undrages hans Raadighed, maa der saa meget mere kunne ventes Stadfæstelse paa en Bestemmelse, som blot gaaer ud paa, at han ikke selv maa forrette Skiftet, men at dette skal foretages af Skifteretten eller Executores testamenti. Forslaget har i den omhandlede Henseende sluttet sig til den i Praxis antagne Regel, og det hedder derfor i § 3, at selv om en Arvelader maatte efterlade sig Livsarvinger, skal det være ham tilladt ved behørig konfirmeret Testament at anordne offentligt Skifte eller at indsætte Executores testamenti uden Jurisdiktion. Der er vistnok god Grund til at give en Arvelader Afgang til at træffe en saadan Ordning. Han kan have mange Grunde til at ønske, at hans Børn ikke selv skulle foretage Skiftet. Han kan sidde i Forhold af